

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KRUIMELS

toneelspel in drie bedrijven

door

1880

Nine van Haute

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3166

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KRUIMELS* op te voeren moet de naam van auteur *NINE VAN HAUTE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/220/021
ISBN 978-90-385-12358

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Nine van Haute
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

5 dames – 3 heren)

ERNA

MARTHA, moeder van Erna

AN, vriendin van Erna

MOEMOE, grootmoeder van Erna

VERPLEEGSTER

BERT, verloofde van Erna

FRANK, vriend van Erna

DOKTER BERTRAND

DECOR

EERSTE BEDRIJF : ziekenhuiskamer

TWEEDE + DERDE BEDRIJF : bij Erna en Bert thuis

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Een kamer in het ziekenhuis.

(Erna ligt in een ziekbed. Ze is verdoofd en slaapt. Haar hoofd is voor het grootste deel bedekt met verband. Ze kan haar benen niet bewegen. Martha komt op en stapt naar haar slapende dochter. Ze heeft een tas met zuivere handdoeken en slaapgerief bij, legt alles in de kast en steekt het wasgoed weer in de tas. Ondertussen komt Bert binnen, hij heeft rozen bij.)

BERT : Hallo. *(fluistert)* Slaapt ze nog?

MARTHA : Buiten! Buiten zeg ik u.

BERT : Maar mevrouw Verbeek...

MARTHA : Ik wil u hier niet meer zien. Hebt ge me niet begrepen? Buiten!

BERT : En met welk recht?

MARTHA : Met het recht van een moeder.

BERT : Erna, is wel mijn verloofde.

MARTHA : Was! *(Rukt hysterisch de bloemen uit Bert zijn handen en slaat hem zodat de bloemen op de grond vliegen.)* Buiten zeg ik u. Ik wil dat ge gaat. Nu!

(Verpleegster komt op met thermometer en schrikt van de toestand)

Hij moet buiten, zuster.

VERPLEEGSTER : U moet stil zijn.

BERT : *(wijst naar Erna)* Ik ben haar verloofde.

VERPLEEGSTER : De patiënte heeft zware pijnstillers gekregen. Ze moet rusten. ' t Is beter dat u gaat, mijnheer.

BERT : Waarom ik? U kunt mij zomaar niet... Ik hou van haar!

VERPLEEGSTER : Ga nu... als u van haar houdt.

BERT : Toen ze boven lag, op de intensieve, ben ik elke dag bij haar geweest. Geen

enkel probleem voor dokter Bertrand. En nu ze hier ligt, vlieg ik er uit!

VERPLEEGSTER : *(gebaart hem om buiten te gaan)* Alstublieft.

BERT : Ik zal het er met de dokter over hebben. *(af)*

(Verpleegster raapt de bloemen op en zet ze in een vaas naast het bed van Erna)

MARTHA : Het is allemaal zijn schuld. Erna had dood kunnen zijn. Hij is een kiekeken zonder kop. Ik wil hem nooit meer zien. Hij is zot! Stapelzot! En...

VERPLEEGSTER : Stil maar, u bent overstuur.

MARTHA : Niet moeilijk!

VERPLEEGSTER : Rustig, denk aan uw dochter. Wilt u een beetje water?

MARTHA : Nee bedankt. Ik wil alleen dat hij hier buiten blijft.

VERPLEEGSTER : Ik kom straks nog eens kijken. *(af)*

(Martha kijkt of Erna nog slaapt en gooit de bloemen in een prullenmand waar Erna ze niet kan zien.)

(Het licht dooft..)

Scène 2

(enkele dagen later, nog steeds in het ziekenhuis)

MARTHA : *(laat Erna drinken uit een speciale drinkbeker met verlengstuk)* Genoeg?

ERNA : Ja.

MARTHA : Dat gaat al goed hé? Drinken.

(stilte)

ERNA : Mama, waarom komt Bert niet?

MARTHA : Moet ge dat vragen? Die komt niet meer.

ERNA : Wat?

MARTHA : Dat ziet ge toch.

ERNA : Heb jij hem niet meer gezien na...?

MARTHA : Nee.

ERNA : Of gehoord?

MARTHA : Ook niet.

ERNA : Hij weet totaal niet hoe het met me is?

MARTHA : Die wil dat niet weten. En maar goed ook.

(stilte)

ERNA : Ik geloof je niet.

MARTHA : Drink nog eens.

ERNA : Mama!

MARTHA : Hier. *(brengt drinkbeker tot voor haar mond)*

ERNA : Mama, begraaf de strijdbijl. Ik hou van Bert. Wij gaan trouwen.

MARTHA : Ge moet rusten.

ERNA : Misschien was hij hier toen jij er niet was.

MARTHA : Ik was hier altijd. Van het begin tot het einde van de bezoeken.

(stilte)

ERNA : Bel hem op.

MARTHA : Ik? Hem opbellen? Dat ziet ge van hier.

ERNA : Alsjeblief?

MARTHA : Erna, ge moet er een punt achter zetten. Bert is verleden tijd.

ERNA : Heb jij hem nog gesproken?

MARTHA : Ik spreek niet met hem, dat weet ge goed genoeg. Vroeger niet en nu niet.

ERNA : *(iets vermoedend)* Mama, jij hebt hem nog gezien!

MARTHA : Zet hem uit uw kop, kind.

ERNA : *(uitdrukkelijk)* Heb jij hem nog gezien?

MARTHA : Ik wil hem niet meer zien.

ERNA : Je antwoordt niet mama.

(stilte)

MARTHA : Nee, ik heb hem niet meer gezien.

ERNA : Niet meer na het ongeval?

MARTHA : Nee.

ERNA : Mama, je moet hem opbellen. Ik wil weten waarom hij niet komt.

MARTHA : *(maakt aanstalten om door te gaan)* Ge moet rusten kind. *(zoent haar)*

ERNA : Mama...?

MARTHA : Een andere keer. *(af)*

ERNA : *(zachtjes)* Doe de groetjes aan moemoe.

(Het licht dooft..)

Scène 3

(Het bed van Erna is weg. Martha zit op een stoel en leest een tijdschrift.)

DOKTER : *(op en reikt de hand)* Mevrouw Verbeeck? Dokter Bertrand.

MARTHA : Ons Erna is...

DOKTER : Ik weet waar ze is. Het duurt nog wel even voor ze terug is. Ik kom eigenlijk voor u.

MARTHA : Voor mij?

DOKTER : In verband met dat incident met uw toekomstige schoonzoon.

MARTHA : Ge bedoelt Bert.

DOKTER : Mijnheer Verbist? Ja.

MARTHA : Hij moet uit haar buurt blijven.

DOKTER : Zo?

MARTHA : Hij is de schuld van alles. *(raakt weer helemaal overstuur)* Door hem...

DOKTER : Mijnheer Verbist heeft mij alles verteld.

MARTHA : Dat zal wel! Ook over dat laken?

DOKTER : Ja, ook over het spandoek dat hij aan de brug over de autostrade had gehangen.

MARTHA : Een laken aan de brug van de autostrade, met een liefdesverklaring. Vindt gij dat normaal, mijnheer dokter? Voor een volwassen vent!

DOKTER : Hij heeft er niet bij nagedacht.

MARTHA : (*nijdig*) Nagedacht? Die flierefluiter? Die kan dat niet, nadenken. Platte kaas heeft hij in zijn kop of rioolwater, maar zeker geen hersenen. Hij kan alleen wat kladden op doeken... of op lakens. Een onbegrepen kunstenaar. Dat zegt hij zelf. Maar werken, daar heeft hij nog nooit van gehoord.

DOKTER : Spijtig dat u zo over hem denkt. Maar meneer Verbist mag zijn verloofde komen bezoeken.

MARTHA : Met zo 'n manneke van niks heeft mijn dochter toch geen toekomst. Ons Erna is knap en slim. Ze heeft juist haar diploma aan de universiteit gehaald. "Licentiaat lichamelijke opvoeding." Dat is een turnjuffrouw. Ik stond er helemaal alleen voor, maar zij heeft kunnen studeren. Ik heb er mij te pletter voor gewerkt, een gazetentoeer. Plezant, 's morgens heel vroeg in de winter. De ijspegeltjes biggelden aan mijn neus. En dan komt ze met zoiets naar huis, alsof ze niets beters kan krijgen. Als zij wil, heeft ze er tien aan elke vinger, mijnheer dokter. Maar ze wil natuurlijk niet naar haar moeder...

DOKTER : Mevrouw Verbeek, ik geloof dat u de ernst van de situatie niet inziet.

MARTHA : Ah nee? Bert, voltooid verleden tijd. Zo simpel is dat.

DOKTER : (*zeer kordaat*) Mevrouw Verbeek, het gaat niet over Bert. Het gaat nu over uw dochter.

MARTHA : Hoe bedoelt gij?

DOKTER : Zoals ik al zei is de situatie erger dan u vermoedt. Erna heeft een ernstig rugletsel opgelopen.

MARTHA : Gij bedoelt dat haar rug... dat haar rug...?

DOKTER : Haar benen, vooral haar benen, ze zal afhankelijk zijn.

MARTHA : Afhankelijk?

DOKTER : Om te lopen.

MARTHA : Ze moet toch niet in een karretje zitten?

DOKTER : Wij doen natuurlijk ons uiterste best mevrouw, maar zoals de zaken nu

staan is een rolstoel aangewezen.

MARTHA : Nu, in het begin... toch niet voor altijd?

DOKTER : Het is nog te vroeg om ons daar over uit te spreken. Maar de prognose... de vooruitzichten zijn niet zo gunstig, vrees ik.

MARTHA : Dat is niet waar? Ons Erna toch niet.

DOKTER : We doen alles om de schade tot een minimum te beperken.

MARTHA : Weet ons Erna het al, dat van dat... van die rolstoel?

DOKTER : Nee, het is beter dat we nog even wachten omdat al de resultaten van de onderzoeken nog niet binnen zijn. Uw dochter zal binnenkort nog erge zaken te verwerken krijgen.

MARTHA : Nog erge zaken? Zoals wat?

DOKTER : We mogen van geluk spreken dat uw dochter nog kan zien. Haar ogen zijn niet beschadigd. Ze heeft ook geen hersenletsel, zodat haar denkvermogen normaal kan functioneren. Het had erger kunnen zijn. Maar...

MARTHA : Maar wat? Zeg het maar. Ik wil het weten.

DOKTER : Wel, als het verband voorgoed wordt weggehaald... Sinds het ongeval heeft uw dochter zich niet meer in de spiegel bekeken. U begrijpt...

MARTHA : (*geschrokken*) Is het zo erg? (*negeert*) Gelukkig is ze nog jong. Kalfsvlees, zou ons moe zeggen... dat geneest rap.

DOKTER : Uw dochter zal begeleid worden. Als u wilt, kunt u ook hulp krijgen.

MARTHA : Hulp?

DOKTER : Er bestaat een dienst voor begeleiding van slachtoffers en de mensen uit hun onmiddellijke omgeving.

MARTHA : Een psychiater, bedoelt ge?

DOKTER : Een psycholoog.

MARTHA : Dat is hetzelfde. Nee merci, die mannen ken ik.

DOKTER : Dokter Vermanderen is nochtans een uitstekende dokter in de psychologie.

MARTHA : Geen denken aan.

DOKTER : U zult sterk moeten zijn. U moet voorbereid zijn, want uw eerste reactie bepaalt voor een groot deel hoe uw dochter dit alles zal verwerken. Ze moet een heel moeilijke periode door. En daarom vraag ik u toch maar eens contact op te nemen met dokter Vermanderen. Hij is beter geplaatst om u de verschil-

lende fases van het verwerkingsproces uit te leggen.

MARTHA : *(begint te huilen)* Hoelang zal het duren vooraleer haar schoon gezichtje weer helemaal genezen is?

DOKTER : Er zijn uitstekende plastische chirurgen, maar zo'n ingreep kan nog niet onmiddellijk. Zal ik een afspraak voor u maken met dokter Vermanderen?

MARTHA : *(wenend)* Nee, laat maar, ik euh... Ik los het zelf wel op.

DOKTER : Denk er eens goed over na. Het zal niet makkelijk zijn. *(reikt haar de hand)* Mevrouw. *(wil buiten gaan)* Ik raad u aan naar huis te gaan. Erna mag u onder geen enkele voorwaarde zien huilen.

MARTHA : Nee, dat is waar.

(Het licht dooft..)

Scène 4

(Erna ligt in het bed.)

BERT : *(op en zachtjes)* Erna. *(gaat tot bij haar)*

(Erna draait het hoofd weg)

(nietsvermoedend) Het is me gelukt. Hoe gaat het? *(bemerkt nu haar afwijzende houding)* Erna? Erna liefje?

ERNA : Laat me met rust.

BERT : Maar liefje, ik heb hemel en aarde...

ERNA : Ga weg.

BERT : Ik begrijp je. Je had dood kunnen zijn.

ERNA : Daar gaat het niet over, Bert.

BERT : Kon ik de klok maar terugzetten.

ERNA : Waarom nu pas?

BERT : Wat bedoel je?

ERNA : Waarom kom je me nu pas bezoeken?

BERT : Omdat ik nu pas mocht van dokter Bertrand. Hij heeft eindelijk met je moeder gepraat.

ERNA : Wat heeft mama daar mee te maken?

BERT : Je moeder heeft mij hier letterlijk buiten geslagen.

ERNA : Dat lieg je Bert.

BERT : Ze kreeg weer zo 'n hysterische uitbarsting. Met al haar geschreeuw mocht ik hier geen voet meer binnenzetten.

(stilte)

ERNA : *(zachtjes)* Ik had het moeten weten, mama. *(steekt haar arm uit)*

BERT : Op de intensieve ben ik elke dag langs geweest.

ERNA : Ik wist het. Mama heeft gelogen. Eén maand voor ons huwelijk tracht zij er nog steeds een stokje voor te steken.

BERT : Nu heeft ze wel een goede reden.

ERNA : Het is Frank die nog altijd in haar hoofd speelt.

BERT : Frank is en blijft haar oogappel.

ERNA : Ik wil die naam niet meer horen.

BERT : Rustig liefje, rustig. Hoe gaat het nu met jou.

ERNA : Ik geniet van een lekker lui leventje. Vijfsterren hotel.

BERT : *(Bezorgd)* Erna.

ERNA : Ik voel me ellendig. Ik heb veel pijn. Brandwonden, ik kan je verzekeren. Maar nu jij er bent voel ik me al een heel stuk beter. Morgen mogen die vervloekte windels weg. Dan is er geen gevaar meer voor infectie. Nu mijn gezicht gaat genezen moeten ze er voor zorgen dat er geen vorming van littekenweefsel optreedt.

BERT : En je rug?

ERNA : Die onderzoeken zijn nog niet afgerond. Voorlopig heb ik niet het minste gevoel in mijn benen. Een tijdelijke verlamming... komt meer voor. Maar dat gevoel komt zeker terug. Vrijdag begint men met de kinesitherapie.

BERT : Allemaal mijn schuld.

ERNA : Je mag jezelf de schuld niet geven. Ik heb de controle over mijn stuur verloren,

jij niet.

BERT : Door mijn spandoek.

ERNA : Echt iets voor jou.

BERT : (*krijgt het nu zeer moeilijk*) Kon ik het allemaal maar ongedaan maken. Ik zal het mezelf nooit kunnen vergeven.

ERNA : Elke dag gaat het een beetje beter. Nog even en ik ben weer de oude. (*stilte*) Stond jouw gsm nog aan toen het gebeurde?

BERT : Ik heb alles gehoord. 't Was verschrikkelijk. Ik heb ook alles gezien. Ik stond op de brug. Ik kan niet meer slapen. Ik heb nachtmerries.

ERNA : Nachtmerries.

BERT : Elke nacht. Eerst hoor ik je lachen, dan zie ik je plots afwijken. Je vliegt tegen de vangrail. Je auto kantelt en gaat over kop. Ik hoor je schreeuwen, schreeuwen... en dan niets meer. Ik kan me niet meer bewegen. Ik krijg geen zuurstof meer.

ERNA : Het was jouw schuld niet.

BERT : Toen ik jou hoorde roepen, zakte ik als een pudding ineen. Ik voelde niet meer dat ik nog beenderen in mijn lijf had. Ik zat daar op de brug te staren. Ik dacht dat je dood was. Ik heb de hulpdiensten niet gehoord of gezien. Ik weet niet hoelang ik daar op de brug gezeten heb. Ik weet ook niet hoelang jij in de brandende auto zat.

ERNA : Dan hebben we beiden deze fase uit ons leven gemist. (*stilte. wrang*) Gelukkig.

BERT : Het ergste is dat ik niets gedaan heb. Dat ik godverdomme helemaal niets gedaan heb om jou uit het wrak te halen. En dat...

ERNA : Je was in shock.

BERT : Het feit dat ik niets deed om...

ERNA : Dat spandoek was keitof. Ik moest er inderdaad om lachen. Die lieve woorden voluit over die brede autostrade.

BERT : Ik heb alles verknald.

ERNA : Laat ons het er nooit meer over hebben. De dokter vertelde dat we van geluk mogen spreken dat mijn ogen niet beschadigd zijn. En dat ik geen hersenletsel heb opgelopen. Stel je voor dat ik zou zijn zoals moemoe soms is. Dat ik niet meer zou weten wat ik deed. Wat zou jij dan doen?

BERT : Erna.

ERNA : Wat zou jij doen als ik mijn verstand zou kwijt zijn. Het had gekund!

BERT : Erna liefje...

ERNA : Ja, stel dat ik... zo zot was als een mus? Wat zou jij dan doen? Ik wil het weten.

(Martha komt op, Erna en Bert hebben haar niet gezien)

BERT : *(vermant zich)* Als jij zo zot was als een mus... *(denkt na)* ... Als jij zo zot was als een mus, dan strooide ik kruimels op mijn lippen.

MARTHA : *(spottend)* Dat heeft hij uit een boekje!

ERNA : *(bemerkt haar moeder en streng verwijtend)* Moeder!

(Het licht dooft..)

Scène 5

(Erna en Bert op)

ERNA : Denk je dat ze nog komt?

BERT : Je moeder?

ERNA : Ja.

BERT : Je mist haar.

ERNA : Ze zal toch komen?

BERT : Natuurlijk komt ze.

ERNA : Ik ging gisteren wel heel erg te keer.

BERT : En dat is niet goed voor...

ERNA : ...voor mijn “herstellingswerken”. Was het weer diezelfde verpleegster die kwam binnenstormen om de boosdoener buiten te sturen?

BERT : Ja, diezelfde. *(verpleegster nabootsend)* “De patiënte moet rusten!”

ERNA : En toen ze ontdekte dat het “bibi” zelf was, die al dat kabaal maakte, was er van buitensturen geen sprake meer.

BERT : Spijtig genoeg niet.

ERNA : Ik zal ook blij zijn als ik naar huis kan.

BERT : Ik heb alles al naar beneden verhuisd. Voorlopig zullen we beneden wonen.

ERNA : Wat?

BERT : We zullen beneden wonen en slapen. Je zal toch nog een tijdje in je rolstoel moeten zitten, want veel beweging zit er in die beentjes van jou nog niet in.

ERNA : Heb ik je goed verstaan?

BERT : Ja, als je ontslagen wordt, gaan we samenwonen.

ERNA : Je meent het?

BERT : Wat dacht je? We zouden volgende maand trouwen.

ERNA : Wil jij dat echt, Bert? Zal je er geen spijt...

BERT : (*houdt zijn hand voor Erna's mond*) Zeg geen domme dingen.

(*stilte*)

ERNA : Je bent een engel. (*stilte*) Straks gaat het verband van mijn gezicht. Dokter Vermanderen heeft mij al grondig voorbereid op... Mijn aangezicht is lelijk verminkt, Bert. De dokter zei het niet vlakaf, maar ik heb het wel begrepen. Ik weet genoeg.

BERT : Ik heb ook met de dokter gesproken. Samen kunnen we het wel aan.

ERNA : Ik blijf misschien wel lelijk.

BERT : Voor mij blijf jij de mooiste.

ERNA : Ik ben bang.

BERT : 't Komt allemaal in orde.

ERNA : Weet jij nog hoe ik vroeger was? Ik bedoel, vlak voor het ongeval? Ik ben bang dat ik nooit meer zal weten hoe ik er uitzag. Ik zal nooit meer dezelfde zijn.

BERT : Jouw foto staat op mijn nachtkastje.

ERNA : Die foto waarvan jij mijn portret hebt geschilderd?

BERT : (*aarzelend*) Ja...die foto.

ERNA : Is het schilderij klaar?

BERT : Euh... Ja.

ERNA : (*heel enthousiast*) Fijn, ik kijk er al lang naar uit. Mama zei dat het nooit iets

zou worden. Maar ik wist het, ik wist dat het schilderij prachtig zou worden. Jij bent een kunstenaar, mijn kunstenaar. Ik heb zin om je te zoenen.

BERT : Je mag je niet zo opwinden, liefste. Als je snoetje genezen is dan kussen we de sterren van het firmament.

ERNA : (*nog steeds zeer enthousiast*) We hangen het schilderij in de woonkamer, of in de slaapkamer, jij mag kiezen.

BERT : We zullen wel zien.

(*stilte*)

ERNA : De trouwerij moeten we uitstellen. En de huwelijksreis ook.

BERT : Uitgesteld is niet verloren.

ERNA : Bert, Bertje, de bestemming van die huwelijksreis moest een verrassing zijn hé. Zou jij me nu willen vertellen waar we naartoe zouden gaan?

BERT : Nee, want we houden die reis tegoed.

ERNA : Alsjeblief, alsjeblief, dan kan ik er al van dromen. Dat is het enige wat ik momenteel heb, dromen. Alsjeblief?

BERT : Jij bent me er nogal eentje.

ERNA : Ik luister.

BERT : We zouden op safari gaan. (*demo, gek doen in crescendo*) Eerst met het vliegtuig tot in Marrakech, daarna met een jeep door de woestijn. Dan op een kameel tot bij de nomaden.

ERNA : Dat meen je niet.

BERT : En last but not least zouden we een harem bezoeken met van die heel knappe (*neemt een tafelkleed en bootst na*) gesluierde buikdanseressen. (*hij danst en zingt op een gekke manier*)

ERNA : (*lacht*) Zo ken ik je weer. Je bent weer de oude. Wacht maar tot ik weer in vorm ben. Je zal me niet kunnen volgen hoor.

BERT : Ik hou je aan je woord.

VERPLEEGSTER : (*op en bemerkt de gesluierde Bert*) Turbulente kamer.

ERNA : (*een beetje verontschuldigd*) ... een gesluierde buikdanseres.

VERPLEEGSTER : We gaan uw sluiertjes ook wegnemen.

ERNA : (*bang*) Nu?

VERPLEEGSTER : Dat is toch afgesproken?

ERNA : (*angstig*) Bert...

(*Het licht dooft..*)

Scène 6

(*Het bed van Erna is weg.*)

MARTHA : Dat is dan afgesproken?

BERT : Het zal voor Erna het beste zijn.

MARTHA : En dat is het voornaamste.

BERT : Zo krijgen we haar misschien vroeger naar huis.

(*stilte*)

MARTHA : ...en gij zoekt dus een job. Een degelijke job, deze keer.

BERT : (*geïrriteerd*) Ja, ik zoek een goede baan. Ik zal voor Erna zorgen.

MARTHA : Ik zal het haar straks vertellen.

BERT : Toch nog eventjes alles duidelijk op een rijtje zetten, oké? Tot Erna weer helemaal zelfstandig kan zijn, woon jij op de bovenverdieping...

MARTHA : Ik en ons moe.

BERT : Natuurlijk, moemoe ook. Maar we hebben het nu enkel over jou. Alleen wanneer ik er niet ben, kan jij naar beneden komen om Erna te helpen. En zodra ik thuiskom...

MARTHA : ... ga ik naar boven. En voor de allerlaatste keer, ge zult van mij geen last hebben. Ik hou trouwens niet van uw gezelschap.

BERT : We zullen elkaar op zijn minst moeten dulden.

MARTHA : Omwille van Erna.

BERT : Enkel omwille van Erna. ...en geen spanningen.

MARTHA : Dat zal moeilijk zijn. (*stilte en uitdagend*) Ik zag Frank op de gang.

BERT : Frank?

MARTHA : Hij werkt hier.

BERT : Geen wonder, hij is kinesist.

MARTHA : ... en “ostopaat”! Ik zal hem vragen of hij ons Erna verder onder handen neemt.

BERT : Vind ik geen goed idee.

MARTHA : Hoe gij er over denkt heeft geen enkel belang.

BERT : Ik vrees dat Erna het niet leuk zal vinden.

MARTHA : Frank is erg knap, ook in zijn vak en dat weet ze.

BERT : Kan zijn.

MARTHA : Ons Erna zal zeker geen bezwaar hebben.

BERT : Dat betwijfel ik.

MARTHA : Nog steeds jaloers?

BERT : Ik heb nooit een reden gehad om jaloers te zijn.

MARTHA : Laat me niet lachen.

BERT : Erna koos uiteindelijk toch voor mij.

MARTHA : Spijtig genoeg wel.

(stilte)

BERT : *(nijdig)* ...Ik kom thuis en jij verdwijnt als de bliksem naar boven. Zo is het toch afgesproken hé?

MARTHA : Begint ge daar nu weer over?

(Het licht dooft..)

Scène 7

(Het verband is van Erna's gelaat. Erna ligt met een zwaar verminkt aangezicht in haar bed.)

AN : *(op en schrikt)* Excuseer. *(wil terug buiten gaan)*